



Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У. 3201/14
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Стамбене зграде у Ул. ... бр. ... у ..., коју заступа Адвокатска канцеларија Станојев Младена из Бечеја, Трг ослобођења бр. 3, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, ради поништаја решења 07 број 360-02-00347/1995 од 09.12.2013. године, са заинтересованим лицем А.А. из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Горан Р. Атанасковић, адвокат из Београда, Алексе Ненадовића бр. 11, у предмету грађевинском, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа одржаној дана 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Стамбена зграда у Ул. ... бр. ... у ..., да заинтересованом лицу А.А. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, у извршењу пресуде Управног суда 3 У. 7854/11 од 22.11.2013. године, одбија се као неоснован предлог Скупштине станара зграде у Ул. ... бр. ... у ..., за понављање поступка који је окончан решењем Министарства финансија 07 број: 360-02-00347/95 од 15.10.1998. године. Наведеним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске послове општине Савски венац у Београду број: 46-1063/95-III-03 од 10.10.1997. године, којим се утврђује право на претварање перионице у згради у Ул. ... бр. ... у ..., на кат. парцели број ... КОБ-5, у један локал површине од око 27 м², у корист А.А. из ..., као инвеститора.

У тужби поднетој Управном суду дана 27.02.2014. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом

прописаних разлога. Указује да у образложењу побијаног решења се наводи да у предлогу за понављање поступка од стране тужиоца нису наведени разлози за понављање из члана 239. Закона о општем управном поступку, те тужени утврђује да се предлог заснива на одредби члана 239. став 1. наведеног закона. Међутим, тужилац наводи да Законом о општем управном поступку није утврђена садржина предлога за понављање поступка, те тако ни обавезно набрајање разлога наведених у члану 239. закона. Садржина поднеска је утврђена чланом 57. наведеног закона, али се у њему као обавезни не наводе разлози предлога или захтева. Орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка ће одбити предлог својим решењем уколико се утврди да разлози за понављање поступка не постоје. У том смислу, тужилац указује да уколико није прописана садржина предлога за понављање поступка, нити је одређена службена дужност пажења на неке од разлога за понављање поступка, а пак с друге стране тужени "утврђује" само разлог из члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку, то значи да тужени треба по службеној дужности да преиспита све разлоге за понављање поступка (11 разлога). Посебно сматра да ако орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка, овде тужени, није разумео предлог (поднесак) тужиоца у делу који се тиче разлога за понављање поступка, требало је на основу члана 58. Закона о општем управном поступку да исти врати подносиоцу предлога на уређење, а како тужени није поступио, већ је о истом предлогу решавао у односу на само један разлог за понављање поступка а друге законске разлоге није ценио. Имајући у виду све наведено, предлаже да суд тужбу усвоји у целости и поништи решење туженог од 09.12.2013. године, те обавезе туженог да тужиоцу надокнади све трошкове поступка, у року од 8 дана од дана пресуђења са законском затезном каматом, рачунатом од дана пресуђења под претњом принудног извршења, с тим што у трошковнику прецизира износ од 16.500,00 динара за састав тужбе а износ судске таксе по одмерању суда.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је суду дана 27.05.2016. године доставило одговор на тужбу којим оспорава тужбене наводе у целости, истичући да је правноснажно решење општине Савски венац број 46-1063/95 имовинско-правног карактера, док је издавање урбанистичке дозволе сасвим нови и одвојени поступак и не може бити разлог за понављање поступка у конкретној ствари. Предлог за понављање поступка мора да буде јасан, разумљив с позивањем на тачан разлог због ког се понављање тражи, у складу са Законом о општем управном поступку. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе да заинтересованом лицу надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара за састав одговора на тужбу.

Управни суд је дана 16.06.2016. године, у присуству тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

У својој речи на усменој јавној расправи, тужилац је остао у свему при наводима тужбе, истичући да је у оспореном решењу и у свим документима наведено да се ради се о перионици иако је то сушионица, која обухвата око 12 м², а остало је подрумски простор. Додаје да је пресудом Другог општинског суда у Београду XXV П-4461/01 од 03.10.2003. године, која је постала правоснажна дана 28.08.2006. године, тужилац враћен у посед предметне непокретности. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У својој речи на усменој јавној расправи, пуномоћник заинтересованог лица, остаје при наводима из одговора на тужбу указујући да су наводи изнети на данашњој јавној расправи већ оцењени од стране надлежног органа у току поступка. Напомиње да је одлука о

претварању предметног простора донета пре доношења Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове, односно када није била потребна сагласност станара, него се о томе одлучивало путем конкурса који би се објавио у неком од гласила. Трошкове тражи и за приступ на расправу у износу од 18.000,00 динара.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа овог предмета, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд налази да је тужба неоснована.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је решењем Министарства финансија 07 број: 360-02-00347/95 од 31.12.2010. године, које је донето у извршењу пресуде Управног суда 17 У. 4847/10 (2008) од 01.12.2010. године, одбијен као неоснован предлог Скупштине станара зграде у Ул. ... бр. ... у ... за понављање поступка који је окончан решењем Министарства финансија 07 број: 360-02-00347/95 од 15.10.1998. године.

Наведеним решењем туженог од 15.10.1998. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске послове општине Савски венац у Београду број: 46-1063/95-III-03 од 10.10.1997. године, којим се утврђује право на претварање перионице у згради у Ул. ... бр. ... у Београду на кат. парцели број ... КОБ-5 у један локал површине од око 27 м², у корист А.А. из ..., као инвеститора.

Наведено решење туженог од 31.12.2010. године, поништено је пресудом Управног суд 3 У. 7864/11 од 22.11.2013. године и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Ово са разлога што је Управни суд нашао да тужени није поступио по примедбама из раније пресуде 17 У. 4847/10 (2008) од 01.12.2010. године, којом је било наложено туженом да прецизно утврди на ком законском разлогу се заснива поднети предлог за понављање управног поступка. Налазећи да је решење донето уз битну повреду правила управног поступка из одредбе члана 199. став 2. у вези са одредбом члана 239. и 246. Закона о општем управном поступку, туженом је наложено да у поновном поступку утврди да ли постоји законски основ за понављање управног поступка, прописан одредбом члана 239. Закона о општем управном поступку или се предлог за понављање поступка заснива на евентуално погрешној примени материјалног права, у ком случају је такав предлог недозвољен.

Поступајући у извршењу наведене пресуде Управног суда 3 У. 7864/11 од 22.11.2013. године, тужени орган је имајући у виду обавезност поступања по примедбама Управног суда, у смислу члана 69. Закона о управним споровима, утврдио да у предлогу нису наведени законски разлози за понављање поступка прописани чланом 239. Закона о општем управном поступку. Међутим, како се предлог за понављање поступка заснива на чињеници да је Секретаријат за урбанизам Градске управе града Београда решењем IX-15 број: 350-6-74/2001 од 15.10.2001. године, одбио захтев А.А. за издавање урбанистичке дозволе за претварање заједничке просторије у локал због тога што не постоје технички услови за предметно претварање, тужени је утврдио да се предлог заснива на одредби члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку, те је нашао да наведено решење не представља нову чињеницу која би могла довести до другачијег решења. Наиме, у поступку остваривања права на претварање не утврђују се технички и други услови за претварање из члана 23. и 24. Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове, већ те услове на основу члана 22. и 23. утврђује Скупштина општине у поступку који претходи утврђивању права на претварање, са којих разлога је тужени орган нашао да доказ који се наводи као разлог за понављање поступка није такав да би могао да доведе до другачијег решења, те је донео одлуку као у диспозитиву тужбом побијане одлуке, применом одредбе члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку.

Одредом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97, 91/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), прописано је да поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновиће се ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења да су те чињенице, односно докази, били изнесени или употребљени у ранијем поступку.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган нашао да је треба одбити као неоснован предлог тужиоца за понављање поступка који је окончан решењем Министарства финансија 07 број: 360-02-00347/95 од 15.10.1998. године, те је одлучио као у диспозитиву оспореног решења, правилном применом одредби члана 239. Закона о општем управном поступку, имајући у виду разлоге детаљно наведене у образложењу тог решења, које као правилне у свему прихвата и овај суд.

Доносећи оспорено решење, тужени орган није повредио закон на штету тужиоца, јер је правилно утврдио да у конкретном случају нема основа за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија 07 број: 360-02-00347/95 од 15.10.1998. године, правилно налазећи, по оцени суда, да решење Секретаријата за урбанизам града Београда IX-15 број: 350-6-74/2001 од 15.10.2001. године, којим је одбијен захтев А.А., овде заинтересованог лица, за издавање урбанистичке дозволе за претварање заједничке просторије у локал, не представља нову чињеницу односно нови доказ који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могао довести до другачијег решења у конкретном случају.

Суд је ценио наводе тужбе али је нашао да тужилац овим наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијаног решења, јер је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, а за своју одлуку је дао разлоге, које као потпуне и на закону засноване, у свему прихвата и овај суд. Наводи тужбе истакнути на усменој јавној расправи који се односе на увођење у посед тужиоца пресудом Другог општинског суда у Београду XXV П-4461/01 од 03.10.2003. године, није од утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да је наведеном пресудом утврђено да је ракинут уговор о коришћењу заједничких просторија закључен 17.04.1991. године између Стамбене зграде, овде тужиоца и А.А., овде заинтересованог лица, али решење Одељења за комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске послове општине Савски венац у Београду број: 46-1063/95-III-03 од 10.10.1997. године, којим се утврђује право на претварање перионице у згради у Ул. ... бр. ... у ... на кат. парцели број ... КОБ-5 у један локал површине од око 27 м², у корист А.А. из ..., као инвеститора, и даље је на правној снази. Наиме, решење број 46-1063/95-III-03 од 10.10.1997. године је правноснажно, у смислу одредбе члана 13. Закона о општем управном поступку, а истим је странка стекла неко право, те се исто може поништити, укинути или изменити само у случајевима који су предвиђени законом. Чињеница да инвеститор није добио коначну одлуку о дозволи за градњу и није реализовао добијено право на надзиђивање, с обзиром да је други надлежни орган решењем IX-15 број: 350-6-74/2001 од 15.10.2001. године одбио захтев А.А. за издавање урбанистичке дозволе за претварање заједничке просторије у локал због тога што не постоје технички услови за предметно претварање, не представља законски разлог за престанак тог права које му и даље припада, а самим тим ни разлог за понављање поступка у конкретној управној ствари.

Са изнетих разлога, након закључене усмене расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредбе члана

66. и 67. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09), као и применом одредбе члана 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...55/14), које се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, а имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари.

Одлучујући о захтеву заинтересованог лица за накнаду трошкова спора, које је пуномоћник определио на јавној расправи, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је заинтересовано лице имало трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и износ од 18.000,00 динара за приступ на одржаној јавној расправи, сагласно тарифном броју 43. став 1. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), те је суд одлучујући као у ставу III диспозитива пресуде досудио укупне трошкове спора у износу од 34.500,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 16.06.2016. године, 1 У. 3201/14

Записничар
Даница Лекић,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/РР